

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Mariana Zapata

From Lukov with Love

Copyright © 2018 by Mariana Zapata

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

S ljubavlju, Lukov

Marijana Zapata

Prevela sa engleskog
Nina Goranović

Stēla

*Mojoj najboljoj prijateljici i najboljoj osobi koju poznajem,
mojoj mami.
Pravoj čingoni.**

* Osoba koja jakom voljom prevazilazi sva ograničenja. Postavlja ciljeve i ruši ih. Dosledno pobeđuje. Ne prihvata ne kao odgovor. (Prim. lekt.)

1.

ZIMA/PROLEĆE

2016.

Kad sam pala na dupe peti put zaredom, shvatila sam da je vreme da odustanem.

Barem za danas.

Moje dupe može da izdrži još dva sata padanja sutra. Moraće, ako ne shvatim gde grešim, dođavola. Ovo je drugi dan zaredom kako ne uspevam da izvedem prokleti doskok.

Okrenula sam se na guz na koji sam manje puta pala, frustrirano izdahнула, progutala psovku „kučkin sine” koju sam, zapravo, želela da vrisnem i podigla glavu mršteći se prema plafonu, shvatajući istog momenta da je odluka da pogledam gore bila pogrešna. Već sam znala šta visi s plafona objekta u obliku kupole. Bila je to ista stvar koju sam viđala poslednjih trinaest godina.

Baneri.

Baneri koji su visili sa greda.

Baneri sa imenom istog kretena na svakom od njih.

IVAN LUKOV, IVAN LUKOV, IVAN LUKOV.

I ponovo, Ivan Lukov.

Bilo je tu i drugih imena - imena drugih jadnih duša s kojima je bio partner tokom godina - ali njegovo se izdvajalo. Ne zbog toga što mu je prezime bilo isto kao prezime jedne od mojih najdražih osoba na svetu već što me je njegovo ime podsećalo na Satanu. Bila sam prilično sigurna da su ga roditelji usvojili direktno iz pakla.

Ali u tom momentu ništa drugo mi nije bilo bitno osim tih visećih tapiserija.

Pet plavih banera u čast svakog Nacionalnog šampionata koji je osvojio. Dva crvena za svaki Svetski. Dva pastelno žuta za svaku zlatnu

medalju. Jedan srebrni baner za srebrnu medalju sa Svetskog šampionata koja stoji u vitrini za trofeje na ulazu.

Uh. Perfekcionista. Guzica. Kreten.

Na svu sreću, nema banera za svaki kup ili neko drugo takmičenje na kojem je pobedio inače bi ceo plafon bio zatrpan bojama, a ja bih svakodnevno povraćala.

Svi ti baneri i ni na jednom nije bilo moje ime. Bez obzira na to koliko sam se trudila, koliko sam trenirala, ništa. Niko ne pamti drugo mesto, osim ako ste Ivan Lukov. A ja nisam Ivan.

Ljubomora koju nisam imala pravo da osećam, ali nisam mogla da je ignorišem, probola me je direktno kroz grudi i mrzela sam to. *Jebeno sam mrzela*. Brinuti o tome šta drugi rade je gubljenje vremena i energije; to sam naučila još kao dete kad su druge devojčice imale lepše kostime i novije klizaljke od mene. Ljubomora i ogorčenost bile su za ljude koji ništa pametnije nisu imali da rade. Znala sam to. Niko nije napravio nešto od svog života ako ga je trošio poredeći se sa drugima. I to sam znala.

A ja nikada nisam želela da budem ta osoba. Posebno zbog nekog kretena. Poneću svoje tri sekunde usrane ljubomore sa sobom u grob, ali nikome neću priznati šta mi rade ti baneri.

Ta misao me je podsetila da se premestim na kolena i prestanem da gledam u te glupe komade tkanine.

Gundajući i udarajući šakama o led, podvukla sam stopala ispod sebe – balansiranje na klizaljkaama za mene je bilo prirodno – i konačno ustala. Ponovo. Peti jebeni put za manje od petnaest minuta. Boleli su me levi kuk, guz i butina, a sutra će me još više boleti.

„Jebeno sranje”, tiho sam promumlala da me nijedna mlađa klizačica blizu mene ne bi čula. Poslednja stvar koja mi treba je da me jedna od njih tužaka kod uprave. *Ponovo*. Mali cinkaroši. Kao da nikada nisu čule j... reč na televiziji, u školi ili na ulici.

Otresla sam led od poslednjeg pada i duboko udahнула kako bih se smirila i obuzdala osećaj nezadovoljstva koji mi se širio telom. Bila sam nezadovoljna zbog svega – zbog sebe, svog tela, svoje situacije,

svog života, zbog drugih devojaka pred kojima nisam smela da psujem – generalno, zbog svega danas. Zbog toga što sam se kasno probudila, što ni jutros nisam pravilno izvela skok, zbog *dva puta* pro-sute kafe po košulji na poslu, udarca u koleno vratima od auta i, na kraju, zbog usranog popodnevnog treninga.

Gledajući širu sliku lako je zaboraviti da to što ne mogu da uradim skok koji izvodim već deset godina ništa ne znači. Samo imam loš dan. *Još jedan* loš dan. Nije nečuveno. Uvek postoji nešto gore što bi se moglo ili će se jednog dana desiti. Bilo je lako uzimati stvari zdravo za gotovo kad misliš da imaš sve.

A onda kad najosnovnije stvari počneš da uzimaš zdravo za gotovo, život odluči da te nauči da si nezahvalni idiot.

Danas je stvar koju sam uzimala zdravo za gotovo bio doskok prilikom izvođenja *trostrukog salhova*, skoka koji izvodim godinama. To nije bio najjednostavniji skok u umetničkom klizanju – skok počinje sa tri rotacije, dok klizate unazad na zadnjem delu unutrašnje ivice sečiva klizaljke pre odskoka i završava se doskokom na zadnji deo spoljašnje ivice sečiva klizaljke suprotnog stopala – ali nije bio ni približno najteži. U normalnim okolnostima izvodila sam ga bez problema.

Ali ne danas, a ni juče.

Protrljala sam kapke, duboko udahнула i izdahnula, razgibavajući ramena i govoreći sebi da moram da se smirim i odem kući. Uvek postoji sutra.

I nije da ću se uskoro takmičiti, podsetio me je racionalan, ali kreten-ski deo mog mozga.

Uvek kad sam razmišljala o toj fantastičnoj činjenici, stomak bi mi se zgrčio od čistog besa. I nečega što je strašno ličilo na očajanje.

I kao i svaki put kad bi se to desilo, potisnula sam obe emocije sasvim, *sasvim* dole, toliko duboko da više ne mogu da ih vidim, dodirnem ili namirišem. *Bile su besmislene*. Znala sam to. Potpuno besmislene.

Ne odustajem.

Uzdahnula sam dok sam nesvesno trljala guz koji me je više boleo, u nadi da će mi oprostiti poslednji put za taj dan i pogledala po klizalištu. Bacila sam pogled na devojkice, mnogo mlađe od mene, koje su koristile svaki momenat treninga koji je još uvek trajao i suzdržala se od mrštenja. Tri devojkice su bile mojih godina, a sve ostale su bile tinejdžerke. Možda nisu bile dovoljno dobre – barem ne tako dobre kao što sam ja bila u njihovim godinama – ali ipak. *Imale su ceo život pred sobom*. Samo u umetničkom klizanju i možda u gimnastici smatrali su vas prastarim u dvadeset šestoj godini.

Da, treba da odem kući, legnem na kauč i pogledam malo TV kako bih prebolela ovaj usrani dan. Samosažaljenje nikada nije izašlo na dobro. Nikada.

Nije mi trebalo više od nekoliko sekundi da se provučem između ljudi na ledu, pazeći samo da se ne zakucam u nekoga dok ne stignem do niskog zida koji okružuje klizalište. Našla sam svoje plastične štitnike za klizaljke na istom mestu na kojem ih uvek ostavljam, navukla ih na sečiva debljine četiri milimetra pričvršćena za bele klizaljke i kročila na čvrsto tlo.

Pokušala sam da ignorišem osećaj stezanja koji mi se širio grudima, koji je verovatno bio izazvan nezadovoljstvom zbog današnjeg dana, ali možda i nije.

Nisam želela da verujem da je moguće da gubim vreme dolazeći u *Ledeno-sportski kompleks Lukov* dva puta dnevno na treninge, s nadom da ću se jednog dana ponovo takmičiti jer je odustajanje delovalo kao gubljenje šesnaest godina života. Kao da sam se odrekla svog detinjstva, žrtvovala odnose i normalna ljudska iskustva zbog sna koji sam imala i koji je bio toliko veliki da mi ga ništa nije moglo oduzeti.

Kao da sam o osvajanju zlatne medalje, ili bar Svetskog šampionata, ili čak Nacionalnog nije već bio slomljen u gomilu sitnih delova za koje sam se toliko čvrsto držala iako je jedan deo mene znao da me više povređuju nego što mi pomažu.

Ne.

Nijedna od tih ideja i mogućnosti, zbog kojih me je svakodnevno bolelo stomak, nije razlog što trenutno osećam mučninu.

Moram da iskuliram. Ili možda da masturbiram. Nešto mora pomoći. Otresajući sa sebe taj usrani osećaj, krenula sam oko klizališta i nastavila hodnikom koji je vodio do svlačionica, posmatrajući gužvu. Roditelji su bili tu, a deca su se spremala za večernje časove; iste časove na koje sam ja krenula kad sam imala devet godina, posle kojih sam prešla u manje grupe, a zatim na privatne časove kod Galine. Dobra stara vremena.

Sagla sam glavu kako bih izbegla kontakt očima i nastavila, prolazeći pored ljudi koji su se takođe trudili da izbegnu moj pogled. Nastavila sam hodnikom prema mestu na kojem su mi bile stvari kad sam primetila grupu od četiri tinejdžerke koje se foliraju da se istežu. Foliraju, nema pravilnog istezanja ako si zauzeta brbljanjem.

Barem su mene tako učili.

„Ćao, Džasmin”, pozdravila me je jedna od njih, fina devojka koja se uvek, koliko se sećam, trudila da bude prijateljski raspoložena prema meni.

„Ćao, Džasmin”, javila se devojka pored nje.

Nisam mogla da im ne klimnem glavom u znak pozdrava iako sam u sebi odbrojavala vreme koje će mi trebati da stignem kući, napravim nešto da jedem ili podgrejem nešto što je mama već skuvala i verovatno sednem da gledam televiziju. Možda bih želela da radim nešto drugo, da odem na trčanje ili čak obiđem sestru da je trening bolje prošao, ali... To se neće desiti.

„Želim vam dobar trening”, promumlala sam dvema prijateljski raspoloženim devojkama, bacajući pogled na druge dve koje su u tišini stajale prekoputa njih. Bile su mi poznate. Uskoro je počinjao čas za klizače na srednjem nivou na koji mislim da su upisane. Nisam imala razloga da obraćam pažnju na njih.

„I mi tebi”, rekla je prva devojka, pa naglo zatvorila usta i toliko porcrvenela da sam tu nijansu crvene u prošlosti videla samo na jednoj osobi: mojoj sestri.

Ramenom sam gurnula vrata, a osmeh koji mi je prešao preko usana bio je iskren i neočekivan jer me je devojkica podsetila na Skvirt.

Jedva da sam zakoračila unutra, još uvek sam ramenom držala vrata, kad sam čula: „Ne znam zašto se uvek oduševiš kad je vidiš. Možda je bila dobra klizačica u singlu, ali je uvek imala tremu, a njena karijera u parovima nema ništa vredno pomena.”

I... Stala sam. Baš tu. Nasred vrata. I uradila nešto za šta sam znala da je loša ideja: slušala sam.

Prisluškivanje nikada nikome nije donelo dobro, ali sam ipak to uradila.

„Meri Makdonald je bolja klizačica u parovima...”

Pomenula je to.

Diši, Džasmin. Diši. Ćuti i diši. Razmišljaj o tome šta ćeš da kažeš. Razmišljaj o tome koliko si daleko dogurala. Razmišljaj o...

„...inače Pol nikada ne bi postao njen partner prošle godine”, završila je devojkica.

Napad je bio protivzakonit. Ali da li je bilo dodatno ilegalno udariti tinejdžerku?

Diši. Razmišljaj. Budi finija.

Bila sam dovoljno odrasla da znam bolje. Znala sam to. Bila sam dovoljno zrela da me ne uvredi neki tinejdžerski drkadžija koji verovatno još nije prošao kroz pubertet, ali...

Karijera u parovima bila mi je živa rana. A pod živa rana mislim krvareći žuljevi koji odbijaju da zarastu. Meri Makdonald i Pol Komad Govneta Seronja Kojeg Bih Živog Zapalila? Pogledala sam dovoljno epizoda serije *Brejdi banč* noću kad nisam mogla da spavam i potpuno razumem Dženinu svađu s Maršom. I ja bih je mrzela. Baš kao što sam mrzela Meri Makdonald.

„Jesi li videla sve njene klipove na internetu? Moja mama kaže da ima loš stav i da zbog toga nikada nije pobedila; sudije je ne vole.” Druga devojkica je ovo pokušala da izgovori šapatom, ali očigledno neuspešno jer sam je čula kristalno jasno.

Nije mi ovo trebalo. Nije mi trebalo ništa od ovoga. Još uvek su klinke, pokušala sam da kažem sebi. Nisu znale celu priču. Nisu znale čak ni deo priče. Većina ljudi nije i nikada neće saznati.

Ali onda je jedna od njih nastavila da priča, a ja sam znala da neću moći da prećutim i pustim ih da pretpostavljaju sva ta sranja. Postoji granica koliko čovek može da podnese kada ima dobar dan, a današnji nije bio takav.

„Moja mama kaže da je jedini razlog što još uvek ovde trenira to što je najbolja prijateljica Karine Lukov, ali se navodno ona i Ivan ne slažu baš najbolje...”

Jebeno malo mi je falilo da počnem da frkćem. Ivan i ja se ne slažemo najbolje? Tako to žele da zovu? *Ok.*

„Pomalo je kučka.”

„Niko nije bio iznenađen što nije uspela da nađe drugog partnera kad ju je Pol ostavio.”

I eto ga.

Možda sam, da nisu ponovo pomenule ime na slovo P, i mogla biti bolja osoba, ali jebiga, sa visinom od 160 centimetara nisam ni bila građena da budem takva.

Okrenula sam se pre nego što sam uspela da se zaustavim, provirila kroz vrata i zatekla četiri devojke na istom mestu na kojem su bile nekoliko trenutaka ranije.

„Šta ste rekle?”, pitala sam polako, zadržavajući u sebi nastavak *kreteni bez imalo talenta koji ništa nikada neće postići*. Trudila sam se da gledam pravo u dve koje me nisu pozdravile, a koje su se prestravljeni okrenule onog momenta kad su mi čule glas.

„Ja... Ja...” Prva je počela da zamuckuje, a druga je izgledala kao da će se usrati u triko i hulahopke. Dobro, nadala sam se da hoće i da će biti dijareja koja će se svuda razmazati.

Zurila sam u svaku od njih skoro po ceo minut, gledajući kako im lica postaju jarkocrvena, i to me je malo radovalo... Ne onoliko koliko bi inače, da već nisam bila ljuta više na sebe nego na njih. Podigla

sam obrve i pokazala glavom u pravcu tunela/hodnika kojim sam malopre prošla od klizališta do svlačionice i uputila im osmeh koji to uopšte nije bio. „Tako sam i mislila. Bolje da krenete na trening pre nego što zakasnite.”

Nekako sam uspela da sprečim sebe da ne dodam „kreneni” na kraju. Nekim danima zaslužujem medalju za strpljenje sa idiotima. Kad bi samo postojalo takvo takmičenje, mogla bih da pobedim.

Velike su šanse da više nikada neću videti dve osobe koje se kreću tako velikom brzinom, osim ako gledam sprintere na Olimpijadi. Dve fine devojke izgledale su blago uplašeno, ali su mi se kratko osmehnule i s nelagodnom krenule za drugaricama, šapućući između sebe.

Devojke poput prve dve krenenke bile su razlog što sam prestala da pokušavam da se družim sa drugim klizačicama na početku karijere. Mini-seronje. Pokazala sam im srednji prst dok su odlazile, ali to nije pomoglo da se osećam bolje.

Morala sam da se trgnem. Stvarno, stvarno sam morala.

Ušla sam u svlačionicu i sela na klupu uz prednji red ormarića; bol u kuku i butini pojačao se tokom šetnje do svlačionice. Imala sam padove koji su bili i teži i bolniji od ovih danas i iako sam to znala, nikada se nisam „navikla” na bol; kada se dešava učestalo, naterao se da brže pređeš preko toga. A realnost je da više nisam trenirala kao pre, nisam mogla – više nemam partnera s kojim bih vežbala niti trenera koji bi me svakog dana satima ispravljao – moje telo je zaboravilo šta sve može da podnese.

Bio je to još jedan usrani znak da vreme i život idu dalje iako ja to ne želim.

Protegla sam noge i ignorisala grupu starijih tinejdžerki koje su se okupile na suprotnom kraju prostorije, najdalje od vrata, dok su se oblačile, petljale oko čizama i pričale. Nisu me pogledale, a ja sam samo krajičkom oka bacila pogled na njih. Dok sam odvezivala pertle na sekundu sam pomislila da bih mogla ovde da se istuširam, pa sam odlučila da je to ipak previše posla i da mogu da sačekam dvadeset minuta da stignem kući, presvučem se i istuširam u svom kupatilu.

Skinula sam desnu belu klizaljku i oprezno sklonila bež zavoj koji mi je prekrivao članak i nekoliko centimetara iznad njega.

O, *bože!*, jedna od tinejdžerki ciknula je sa druge strane prostorije i bilo je nemoguće da ne obratim pažnju. *Ne šališ se, zar ne?*

Ne! Neko drugi je odgovorio dok sam odvezivala levu klizaljku, trudeći se da ih ignorišem.

Ozbiljno? Još jedan glas se javio, a možda je bio isti kao prvi. Nisam znala. Nije da sam se trudila da ih slušam.

Ozbiljno!

Ozbiljno?

Ozbiljno!

Zakolutala sam očima i nastavila da ih ignorišem.

Ne!

Da!

Ne!

Da!

Daaa. Nije bilo šanse da ih ignorišem. Jesam li ja ikada bila tako iritantna? Tako ženskasta? Nema šanse.

Gde si to čula?

Bila sam usred unošenja šifre za svoj ormarić, kad sam čula kakofoniju koja me je naterala da bacim pogled preko ramena i zagledam se u devojke. Jedna od njih je bukvalno izgledala kao da je na spidu, kezila se, a ruke su joj bile u visini grudi dok je mahnito tapšala. Druga je uplela prste, držala spojene dlanove ispred usana i činilo mi se da je drhtala.

Šta, dođavola, nije u redu s njima dvema?

Čula? Videla sam ga da dolazi s trenerom Li.

Uh...

Naravno. O kome bi drugom mogle da pričaju, dođavola?

Nisam se trudila da uzdahnem ili zakolutam očima dok sam se okretala prema svom ormariću. Izvukla sam torbu i otkopčala je čim sam

je spustila na klupu kako bih potražila telefon, ključeve, japanke i čokoladicu koju sam čuvala baš za dane poput današnjeg. Skinula sam omot, pa je celu strpala u usta i uzela telefon. Zeleno svetlo na ekranu je treperilo, signalizirajući da imam nepročitane poruke. Otključala sam telefon, bacila pogled preko ramena i videla da devojke i dalje krešte i izgledaju kao da su na ivici srčanog udara zbog Sero-nje. Ignorišući ih, počela sam da čitam poruke u grupnom četu koje sam propustila dok sam bila na treningu.

Džodžo: Ide mi se u bioskop večeras. Da li je još neko za?

Tali: Zavisi. Koji film?

Mama: Beni i ja ćemo ići s tobom, dušo.

Seb: Ne. Imam sastanak večeras.

Seb: Džejms ne želi da ide s tobom? Ne krivim ga.

Džodžo: Novi Marvelov film.

Džodžo: Nadam se da ćeš dobiti polno prenosivu bolest večeras, Sebe.

Tali: Marvel? Ne, hvala.

Tali: I ja se nadam da ćeš dobiti polno prenosivu bolest, Sebe.

Mama: MOŽETE LI BITI FINI JEDNI PREMA DRUGIMA?

Seb: Jedite govna svi, osim mame.

Rubs: Išla bih s tobom, ali se Aron ne oseća dobro.

Džodžo: Znam da bi, Skvirt. Volim te. Sledeći put.

Džodžo: Mama, idemo. 19.30, odgovara?

Džodžo: Sebe... (srednji prst emotikon)

Džodžo: Džas, jesi li za?

Podigla sam pogled jer su devojke u svlačionici proizvodile zvukove za koje nisam bila sigurna da bih mogla da ih izvedem, pitajući se šta se, dođavola, s njima dešava. Isuse, nije da Ivan ovde nije trenirao pet dana nedeljno poslednjih milion godina. Uopšte nije bilo tako zanimljivo sresti ga. Radije bih gledala boju kako se suši.

Gulila sam svoj svetloroze lak na noktima na nogama, namerno ignorišući modricu koju sam imala duž malog prsta i nagoveštaj žulja na spoljnoj strani palca koji je nastao od šava novih hulahopki koje sam nosila prethodnog dana.

Šta on radi ovde?, nastavile su tinejdžerke, podsećajući me da treba da odem iz svlačionice što je brže moguće. Već sam dostigla maksimum onoga što danas mogu da podnesem.

Bacila sam pogled na telefon i pokušala da odlučim šta da radim. Da odem kući i pogledam neki film ili da izdržim i odem u bioskop sa bratom, mamom i Benom – ili kako smo ga mi potajno zvali – mužem broj četiri?

Radije bih otišla kući nego visila u prepunom bioskopu vikendom, ali...

Stisnula sam pesnice na trenutak, pa otkucala odgovor.

Idem, ali mi prvo treba hrana. Krećem kući.

Nasmejala sam se i dodala još jednu poruku.

Sebe, podržavam tvoje dobijanje polno prenosive bolesti. Ciljaj gonoreju ovog puta.

Spustila sam telefon između nogu i u međuvremenu uzela ključeve od kola iz džepa torbe i zgrabila japanke, pažljivo sam spustila klizaljke u zaštitnu kutiju postavljenu veštačkim krznom preko tankog sloja memorijske pene koju su mi Džonatan i njegov muž kupili pre nekoliko godina. Zakopčala sam torbu, obula sandale i ustala sa uzdahom zbog kojeg sam osetila stezanje u grudima.

Danas nije bilo najbolje, ali će biti bolje, rekla sam sebi.

Moralo je da bude.

Dobro je što sutra nisam išla na posao i inače nisam dolazila na klizanje nedeljom. Mama će verovatno napraviti palačinke za doručak, a ja idem u zoološki vrt sa bratom i bratanicom jer je bio njegov dan da provede vreme s njom. Već sam propustila dovoljno trenutaka u njenom životu zbog umetničkog klizanja. Sada kada sam imala više vremena, trudila sam se da to nadoknadim. Bilo je bolje da tako razmišljam nego da se vrtim oko pitanja zbog čega imam više vremena. Trudila sam se da budem pozitivnija. Samo još uvek nisam bila dovoljno dobra u tome.

Ne znam, jedna od devojaka je rekla. Ali on inače ne dolazi ovde mesec ili dva nakon završetka sezone, a prošlo je koliko? Nedelju dana od Svetskog prvenstva?

Pitam se da li se razišao sa Mindi?

Zašto bi to uradio?

Ne znam. Zašto se razišao sa drugim partnerkama pre nje?

Od momenta kada je jedna od njih pomenula ime trenera Li, zna-
la sam o kome još uvek pričaju. Postojao je samo jedan čovek u LK –
Ledeno-sportski kompleks Lukov, kako smo ga zvali, ili skraćeno *Lu-
kov kompleks* – koji je ovim devojkama bio važan. Bio je to isti tip
koji je svima bio važan. Svima osim meni. I svakom drugom ko ima
mozak. Ivan Lukov.

Ili kako sam ja volela da ga zovem, posebno njemu u lice, Satanin sin.
*Rekla sam samo da sam ga videla. Nemam pojma zašto je ovde, neko
je rekao.*

*On nikada ovde ne dolazi nasumično, Stejsi. Hajde. Saberi dva i dva.
O bože, on i Mindi se razilaze?*

Ako se razilaze, pitam se s kim će on klizati.

Može biti bilo ko.

Sranje, platila bih da budem s njim u paru, rekla je jedna od devojaka.
Ti čak ništa i ne znaš o klizanju u paru, glupačo, rekla je druga de-
vojka frkćući. Nisam aktivno slušala, ali je moj mozak nastavio da
povezuje delove njihovih komentara, koje sam ubrzo zaboravljala.

Koliko teško može biti?, javio se drugi glas. *Ima najbolje dupe u dr-
žavi i pobeđuje u paru sa bilo kim. Deluje mi lako kao šetnja parkom.*

Ponovo sam zakolutala očima, posebno na komentar o dupetu. Po-
slednja stvar koju taj idiot treba da čuje jeste kompliment. Ali ono što
je propustila da kaže najbitnija je stvar za Ivana. U svetu umetničkog
klizanja on je bio dušica – najpoželjniji momak, a svetskoj Uniji kli-
zača bio je dečko za primer u kategoriji parova. Dodavola, primer za
bilo šta što je bilo vezano za umetničko klizanje. *Kralj klizanja*, kako
su ga neki zvali, ili *Vunderkind*, kada je bio tinejdžer.

On je čovek čija je porodica bila vlasnik centra u kojem sam trenirala duže od decenije.

Brat jedne od mojih malobrojnih prijateljica.

Čovek koji mi nije rekao nijednu lepu reč duže od deset godina. Tako sam ga ja poznavala. Kao guzicu koju sam godinama svakodnevno viđala i koja se s vremena na vreme sa mnom prepirala oko najglupljih sranja. Kao osobu s kojom nisam mogla da razgovaram, a da se taj razgovor ne završi međusobnim vređanjem.

Da... Ni meni nije bilo jasno zašto je bio u *Lukov kompleksu* nedelju dana nakon što je osvojio svoje treće Svetsko prvenstvo, nekoliko dana po završetku sezone – trebalo je da se oporavlja ili da putuje na godišnji odmor. Barem je to bilo ono što je radio svake godine, koliko se ja sećam.

Da li me je stvarno bilo briga što je tu? Ne. Da sam želela da znam šta se dešava, mogla sam da pitam Karinu. Ali nisam. Nije bilo potrebe da to radim.

Jer, nije da ćemo se Ivan i ja uskoro takmičiti jedno protiv drugog... Ili ikada više, ako ovako nastavim.

A nešto mi je govorilo, iako nikada nisam želela u to da poverujem, dok sam stajala u istoj svlačionici koju sam koristila pola svog života, da je to – to. Da sam možda završila. Nakon toliko vremena, posle toliko meseci samostalnih treninga... Moj san je možda završen.

I nisam imala ni jednu jedinu stvar kojom bih se pohvalila.